

Farul Creștin

„Voi sunteți lumina lumii“. Matei 5:14.

Anul VII. No. 42

Redacția și administrația: Arad, Strada Fabricii, No. 20.
Apare în fiecare Sâmbătă

Sâmbătă,
21 Oct. 1939

SALVAREA CEA MARE

de Roy F. Starmer

Istoria copiilor lui Israel și a șerpilor veninoși, despre care se scrie în cartea Numerilor, cap. 21:1—9, este un tip, care arată experiența întregii rase umane în ce privește păcatul. Noi știm că Isus Hristos a socotit-o în felul acesta, din pricina comparării Lui însuși și a misiunii Sale, cu ea: „Dupăcum Moise a ridicat șarpele în pustie, așa trebuie să fie ridicat și Fiul omului“. Ioan, cap. 3:14. În Evanghelia lui Ioan, noi găsim pe Isus făcând această asemănare de 4 sau 5 ori. După cum Moise a ridicat șarpele veninos de aramă, ca și un simbol prin care copiii lui Israel pot să fie salvați din păcatele lor, — tot așa trebuie să fie înălțat Isus, pentruca omenirea întreagă să poată fi mântuită de păcatele ei.

Lăsați să privim această istorie, într-o formă mai amănunțită, în măsura în care ea se referă la păcatul omenirii și la mântuire:

I. Poporul a păcătuit contra lui Dumnezeu. Putem noi să ne închipuim acea masă mare de popor, cum ei pribegiau din loc în loc în pustie? Ei au plecat de câțiva timp din țara Goșen. Au devenit îngrijorați și descurajați în drumul lor lung. Erau fără pâine și apă. Răbdarea lor s'a sfârșit. S'au dus la Moise și au zis: „Noi suntem obosiți de mana aceasta. De ce ne-ai dus afară, aici în pustie, să murim?“ Sfânta Scriptură spune: „...poporul a vorbit împotriva lui Dumnezeu“.

Ei au păcătuit când au vorbit împotriva lui Dumnezeu. Aceasta a fost experiența întregii omeniri. Toți au păcătuit împotriva lui Dumnezeu, dupăcum ne spune apostolul Pavel în Rom. 3:23: „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu“. Prima pereche a păcătuit prin neascultarea lor și întreaga rasă omenească a pășit pe urmele lor. Unii au

păcătuit într'un fel, iar alții în alt fel, dar toți au păcătuit. Nu există nicio excepție. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că: „Dacă zicem că n'avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi“. I Ioan cap. 1:8.

II. Dumnezeu trimete șerpii veninoși. Dupăce poporul a păcătuit prin vorbirea lor împotriva lui Dumnezeu, El a trimis șerpii veninoși împotriva lor. Inchipuți-vă pentru un moment, scena aceea, cum a putut să se întâmple. Pe neașteptate, șerpii au început să apară în mijlocul poporului, din toate părțile. Fără întârziere, ele au început să muște pe oameni, femei, și copii. Poporul a început să moară peste tot. Acei care nu erau mușcați, au început să se îngrozească așteptând să fie și ei mușcați. Groaza a domnit în popor, când vedeau pe alții murind. Noi nu știm nimic despre natura acelor șerpi, decât ce ne spune sfânta Scriptură. Ea ne spune că erau șerpi veninoși. Hotărât, că ei au avut o natură neobișnuită și ucigătoare, din moment în care erau veninoși, și se folosește cuvântul înfocați despre ei. Mușcătura lor a putut să fie ca și flacăra focului. Persoana care a fost mușcată a putut să sufere în chip îngrozitor înainte ca ea să moară. Ce figură reală a păcatului este aceasta. Șarpele este o personificare a păcatului prin întreaga Biblie. În Genesa, găsim șarpele arătat ca și aducătorul păcatului. Găsim șarpele asociat cu răul pretutindenea în Cuvântul lui Dumnezeu. Iar în Apocalipsa 20:2, îl găsim descris ca „vechiul șarpe, care este Diavolul și Satana“.

III. Mijloacele prin care ei au scăpat de urmările păcatelor lor. Cum a scăpat poporul Israel de pedeapsa păcatelor lor? Prin pocăință și mărturisire. Poporul

murea în toate părțile. Sfânta Scriptură spune: „Popor mult“ a murit. Atunci-poporul a venit, mărturisindu-și păcatele. Care a fost strigătul lor? „Noi am păcătuit!“, au mărturisit ei. „Roaga-te, ca Iehova să depărteze dela noi acești șerpi“, au strigat ei. Există o singură cale și astăzi. Pocăință și credință în numele lui Isus Hristos. Crede în Unul, care a fost ridicat de pe pământ pe cruce, dupăcum Moise a ridicat șarpele în pustie.

1. Moise se roagă pentru popor. După mărturisirea păcatelor lor, Moise s'a rugat pentru popor. Ce lecție este aceasta pentru noi, care deja suntem mântuiți! Eu mă întreb: câți oameni vor fi pierduți din pricină că ei au încetat să se mai roage? Cum ar trebui noi să ne rugăm pentru accia, despre care știm că sunt pierduți în păcatele lor? Dupăcum Moise a mijlocit pentru păcatele copiilor lui Israel, așa trebuie să ne rugăm pentru cei pierduți, fără încetare.

Dumnezeu răspunde rugăciunilor lui Moise.

1. Poporul nu s'a rugat pentru păcatele lui dar s'a rugat pentru ca șerpii să fie îndepărtați. Să observăm două sau trei lucruri din rugăciunea acestui popor. Ei n'au cerut lui Moise, ca păcatele lor să fie iertate, ci au cerut ca șerpii să fie îndepărtați. Ce lecție este aceasta pentru zilele noastre moderne? Multor oameni le-ar plăcea să scape nu de păcat ci de pedeapsa păcatelor lor.

2. Cum a răspuns Iehova rugăciunilor? În primul rând, să observăm că Dumnezeu nu a răspuns literalmente rugăciunilor lor. **El n'a îndepărtat șerpii.** Rugăciunea lor a fost ca Dumnezeu să îndepărteze șerpii.

a) Dumnezeu nu răspunde tot-
(Continuarea în pag. 7-a).

Farul Creștin

Foaie religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet.

Redactor responsabil:

Ioan Cocuț

Anul VII. No. 42 Sâmbătă 21 Oct. 1939

Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 100 lei, pe 6 luni 60 lei.

În străinătate 250 lei

Nu se primesc abonamente decât cu trimiterea banilor înainte.

Redacția și Administrația:

Arad, Str. Fabricii 20.

Casier: N. Oncu, Arad, Str. Blanduziei 4

DELA REDACȚIE

În toate greutățile pe care le-au întâmpinat, copiii Domnului au avut un sprijin puternic în El. Harul Domnului a făcut și face și azi minuni.

El ne-a ajutat în nevoi, și tot El va fi cu noi și pe viitor în lucrarea noastră. El ne-a ajutat să ducem lucrarea Farului până aici, și El o va sprijini și pe viitor. Dar noi suntem unelte ale Lui. El va lucra prin noi la lățirea Cuvântului său. Iar noi cerem ajutorul Dvs. iubiți cetitori, pentru răspândirea acestui unic misiionar al frăției. E așa de mic abonamentul și e așa de mare câștigul spiritual ce-l veți avea cînd FARUL.

DELA UNIUNE

Aducem la cunoștința frăției că Decizia nouă care era să se aplice cu data de 15 Oct. 1939, s'a amânat până la data de 31 Decembrie, 1939.

Tinere, citește numai literatura creștină pe care ți-o recomandă DEPOZITUL DE LITERATURĂ.

Harmoneuri
bune și ieftine
pentru biserică
și familii găsiți
la

Francisc

Keeskés

Timișoara IV.

Str. Belintinescu No 16

Sufletul sau lumea

Predică de Alexu Popovici

Mat. 16:62

Toți oamenii sunt în goană după bine. Atât cei care nu cunosc decât binele, puful și mătasa, precum și cei cu zile senine și noroase, și pe urmă și acei care din leagăn și până la mormânt au gustat numai amarul și neîndurarea vieții toți au în ființa lor dorul după mai mult. Mai mult pământ, mai mulți bani, mai multă onoare, mai multă fericire. Mai puțin și tot mai mult. Dar oricât de stămpărată ar fi setea aceasta, nu-i destul. În ființa noastră trăiește nesațitul, neîndesțurarea.

Partea rea însă, e că, în goana după mai mult, călcăm în picioare, neglijăm, uităm de sufletul nostru. Am vrea lumea întreagă, tot pământul, dar sufletul nostru e uriat. În mai mult credem că căișubul fericirii și al binelui.

Dar vine Isus cu întrebarea: „Ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul?” O întrebare indirectă, actuală și foarte grea. Prin ea, Isus dă lovitură mortală dorințelor după mai mult, și scoate la lumină câteva din marile adevăruri, de care noi nu prea ținem scama.

Așa e de pildă

VALOAREA SUFLETULUI

Toate privirile noi le-am îndreptat spre lume. Lumea costă, lumea prețuște, lumea face parale. Sufletul? Nimic. Ce greșală și înșelăciune! Mulțumirea în viață vine nu din afară, ci din lăuntru.

După întrebarea lui Isus, toată lumea la un loc nu prețuște cât un singur suflet. Singur, la prima privire e foarte isbitor. Lumea, pădurile, văile, lanurile, apele zăcămintele de aur, argint, etc., nu au toate valoarea unui suflet? Atâtea îrumuseși de nedescris, atâtea farmec, nu au prețul unui suflet? Dar e un adevăr, sufletul e mai scump ca lumea.

Aceasta, pentru că sufletul și nu lumea e porțița fericirii. Nu avea bogatul care dorea viața veșnică destulă avere? Dacă lumea dă fericire, de ce mai sunt bogații nefericiți? Și dacă ar fi așa, atunci din ce ai mai mult, ar trebui să fii mai fericit. E însă cunoscut, că sunt bogați nefericiți, și sunt săraci cu mulțumire în sufletul lor. Cu casele, unul lângă altul, locuiau un bogat și un eismar sărac. Primul era toată ziua înorat, în casele lui numai ceartă, înjurături și țipete. În coliba săracului însă, erau cântări, era liniște. Cauza? Primul era nemulțumit, era robul lumii, iar săracul un om întors la Dumnezeu, era credincios. Nu lumea dă fericirea, ci o primește dela sufletele noastre.

Dar valoarea sufletului mai stă în faptul că are calitate cu totul lipsite lumii.

1. E nemurirea. După învățătura lui Isus sufletul e veșnic. Lumea însă, are hotărâtă o zi când se va sfârși. Ea e trecătoare, iar sufletul e veșnic. 2. E din Dumnezeu. Lumea a fost făcută prin cuvânt, dar sufletul din Creator, e ramura ruptă din Arborele cel viu, e scânteia desprinsă din focul Divinității, e picătură din Marea nepătrunsă. 3. Are în el pornirile care ne apropie de Dumnezeu. Fiecare vom recunoaște aceasta. Îi cunoaștem graiul și șoapta, îndemnul său spre bine, spre cer. Chiar și ateii recunosc că în ființa lor se ascunde un glas, o voce care le vorbește întruna.

Pune în cântar sufletul și lumea, și vei fi convins că și pentru tine valoarea mare e a sufletului.

Un alt adevăr mai e

PIERDEREA SUFLETULUI

În întrebare, prin cuvintele: „...dacă și-ar pierde sufletul”, Isus nu discută aceasta, ci vorbește de un lucru sigur. E o afirmație.

Va trebui însă să facem deosebire între distrugere și pierzare. Credem aceasta, fiindcă totdeauna când e vorba în Biblie de pierderea sufletului, e prezentat ca existent. Distrus înseamnă a nu mai fi, iar pierdut a nu mai avea. Chiar pierdut fiind, sufletul trăiește, însă e supus pedepsei divine. Înțelegem mai bine dacă ne vom uita la un pierdut și la un mântuit, în starea lor după judecată. Cel mântuit e toată veșnicia în prezența lui Dumnezeu, are toate dorințele îndeplinite, e scaldat în fericire, e biruitor; pe când cel pierdut, nu mai are dreptul la salvare, e îndepărtat de Dumnezeu, cu aspre muștrări de conștiință, lipsit de orice bucurie, fără speranță, și veșnicia întreagă în chinuri.

E de notat că, Isus nu spune că bogăția e cauza pierzării. Un om poate fi bogat și totuși mântuit, iar altul sărac și pierdut. Bogăția nici nu ne duce, nici nu ne scoate din cer. Ea însă are puterea de a ne fermeca și înșela că fericirea poate fi găsită în ea. Poți fi bogat, dar nu bogăția să-ți fie totul în viață. Dacă însă ea te desparte de Dumnezeu, dacă îți răpește totul, dacă ești robul ei, dacă e piedeca mântuirii, atunci natural că e o cauză, dar și atunci e indirectă.

Adevăratele cauze ale pierzării sunt în noi. Isus spune „dacă și-ar pierde sufletul”. Cu alte cuvinte, de noi depinde și numai noi purtăm răspunderea pierzării. Atitudinea noastră față de mântuire sau de lume, ne poate face mântuiți sau pierduți. Sufletul sau lumea. Singur și liber poți alege. Pierzarea stă în faptul că nu-ți recunoști păcătoșenia și
(Continuare în pag. 6-a)

RĂSCUMPĂRAȚI VREMEA

de Ion Durostoreanu

Implinirea unei datorii, în cele mai multe cazuri, este numai atunci valoroasă când se face la timp potrivit; îndată ce se pierde acest timp, e ca și când lucrul s'ar face zadarnic. Nu există un singur domeniu în care nu s'ar putea aplica acest principiu. Vrei să faci prietenului tău o bucurie, nu aștepta până nu mai are nevoie de ajutorul tău. Oare când e timpul potrivit a arăta unui bolnav o prietenească atențiune, — când s'a însănătoșit? Nu, ci atât timp cât suferința îl ține legat de patul suferinței. Se află prietenul tău în primejdia de a cădea răpus de năvala ispitei, atunci a sosit clipa potrivită de a-l sprijini și de a-i întări sufletul cu puterea iubirii tale. Căci, dacă îi lași în drum în timpul nevoii, atunci nici mai târziu n'ai de ce te ocupa de el. La ce să-mai folosească compătimirea ta, când bătălia este terminată și biruința cucerită?

Dar dacă lupta nu e terminată cu o singură isbândă, și dacă prietenul tău este înfrânt? Dacă se prăbușește pentru că nimeni nu i-a sărit în ajutor și pentru că tu nu i-ai înflăcărat puterea lui istovită? Când e zdrobit complet în lupta împotriva dușmăniei, prigoanei și nevoii? Nu ar fi o mare prostie să-i mai oferi atunci ajutor? Nu crezi oare, că sprijinul tău vine atunci prea târziu, că întreaga ta iubire nu-l mai pune în stare să-și îndrepte paguba?

Ceea ce lînsa de conștiințiozitate a neglijat ieri, conștiințiozitatea de mâine n'o mai poate refăce!

Aproape nu e nimeni între noi, care să nu fie pus de Dumnezeu drept păzitor al unui alt suflet. Împlineste-ți datoria cu seriozitate sfântă, atîta vreme cât primejdia n'a pătruns. Vai de cârmaciul vasului care abia atunci pune mâna pe cârmă, când vaporul a intrat între stînci. Vai de santinela care își aminteste abia atunci de armă, când dusmanul a pătruns și a ocupat tranșea.

Păzitorul fratelui tău

Urmează să fii păzitorul fratelui tău, pentru a ocroti sufletul său tînar de primejdii! Tu tată, care ești chemat să ocrotești de mrejiile păcatului, însăși carnea din carnea ta și sângele din sângele tău, — tu învățător, căruia ți s'au încredințat inimioare de copii pentru pază, ocrotire și edu-

cație' — tu soră, ai căror ochi binevoitori veghează asupra frățiorului mai mic, — tu frate, pe ai cărui umeri se sprijină surioara lipsită de ajutor — tu, căruia ți-a adus Dumnezeu în cale un suflet lipsit de experiență și amenințat de primejdii și ispite, — voi toți, — stați de veghe sfântă? Sau ați căzut în somnolență trîndavă? Gîndește-te, că timpul de veghere este atunci când amenințarea aducătoare de distrugere nu și-a întins încă ghiarele hrăpărețe. Iar dacă visarea voastră a deschis ușa păcatului, încât un suflet scump a căzut pradă otrăvirii sale veninoase, — atunci dormiți mai departe, căci paguba și ruina produsă de neglijența și tembelismul vostru, niciun fel de veghere n'o mai poate îndrepta.

Acest adevăr rămîne valabil și în cazul când e vorba de pregătirea unei profesii, de înarmarea pentru lupta de existență. Cine nu și le însușește la timpul potrivit, nu și le va mai însuși niciodată. Zilele vieții noastre, luate rînd pe rînd, una după alta, se înlăntuesc așa cum o fac verigele unui lanț; dacă astăzi ne-am îndeplinit conștiințios îndatoririle, atunci putem privi cu îndrăzneală îndatoririle crescînde pe care ni le aduce ziua de mâine. Da, întocmai ca treptele unei scări, fiecare treaptă ne aduce un pas mai sus spre treapta următoare. De aceea, cine prinde fiecare prilej care i se oferă și-l folosește iscusit și conștiințios, nu va sta niciodată în viață nedumerit sau disperat în fața unei mari greutăți pe care să n'o poată birui.

În chipul acesta, copilăria și tinerețea sunt timpuri de concentrare și de pregătire, care merg înaintea trupelor istovitoare, ce se cer unui bărbat în puterea vârstei și care-l obligă să-și încordeze toate puterile. Cel ce a folosit bine copilăria și tinerețea, poate birui cu ușurință și fără înfricoșare, toate cazurile schimbătoare ale vieții de mai târziu.

Ocazii pierdute

Faptul că se neglijează de prea multe ori aceste prilejuri care nu se mai ivesc în viață, se datorește pasului lor ușor cu care trec pe lângă noi. Din pricină că ele se strecoară pe nesimțite pe lângă ființa noastră, nu ne dăm seama de marea lor însemnătate și de faptul că aceste prilejuri cuprind

în sine sămînța soartei noastre viitoare.

Câți școlari nu dau mare importanță problemelor de aritmetică, algebră, geometrie sau alte științe, pentru simplul motiv că nu înțeleg rostul lor. După mulți ani, au ocazia să capete un post pentru care nu corespund. De ce? Le lipsesc cunoștințele necesare, tocmai acelea care în copilărie sau tinerețe li s'au părut seci, lipsite de înțeles, fără rost și le-au neglijat. Câți tineri, care se avîntă în comerț pun prea puțin interes în cultivarea lor și de aceea nu isbutesc în viață să obțină altceva decât numai servicii subordonate, în timp ce o folosire conștiințioasă a timpului de învățatură ar fi făcut din ei negustori destoinici. Câți învățăcei și câte calfe caută să ocolească greutățile meseriei lor care trebuie biruite, în speranță că la un prilej mai favorabil se vor putea evidenția mai bine; și când sosește într'adevăr acest prilej de a arăta ce pot și ce sunt în stare, atunci recoltează o jalnică nereușită datorită lipsei lor de pregătire.

Dacă, dimpotrivă, un asemenea școlar depune sîrguință serioasă în lucrările sale, dacă nu-și face lecțiunile de mîntuială, ci cu toată temeinicia, fără să întrebe care i-ar fi folosul în viitor, dacă cunoaște o singură îndatorire: de a fi sîrguincios și conștiințios în toate lucrările, atunci își netezește drumul spre mare progres, pe care nu l-ar putea atinge fără de cunoștințele câștigate în tinerețe.

Admirăm pe medicul care salvează cu o rețetă, cu o injecție sau cu o tăietură măiastră de bisturiu, o viață dela moarte, și poate ne mirăm de onorariul pe care-l încasează, dar uităm că acest succes rapid se datorește sîrguinței sale neostenite cu care lucrează zi de zi și an de an, la dezvoltarea cunoștințelor sale profesionale. În asemenea caz, nu e timp de răsfoit cărți, ci trebuie lucrat repede, pe baza cunoștințelor adunate ani de-a-rîndul.

O, de am înțelegere odată „marele” secret, care este atât de simplu, că numai acela se înarmează mai bine pentru îndatoririle și luptele sale viitoare, care îndeplinește conștiințios obligațiunile sale din fiecare zi. Ochiului nostru slab, pămîntesc, nu-i este cu putință să deosebească

(Continuare în pag. 8-a).

John Williams

misionarul insulelor australiene

John era fiul unei familii de fierari din Londra. În timpul școlii a fost unul dintre cei mai silitori și mai deștepți copii. Fu crescut într-o familie de credincioși.

Pocăința lui Williams. Zelul și râvna credinței începură să i se stingă pe la vârsta de 19 ani. Atunci vizită o mică biserică. Cuvintele predicatorului începură să cadă direct în inima sa. El începu să simtească vinovăția depărtării de Dumnezeu. Atunci, văzu marea primejdie și durere de a fi despărțit pentru veșnicie de Dumnezeu. Noaptea următoare a fost una dintre cele mai tulbure nopți pentru el. În noaptea aceea și-a predat întreaga lui viață Domnului.

Viziunea misionară. Devenind membru într-o biserică, aceste gânduri îl tulburau mereu: „Dacă Domnul Isus a zis: „Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia”, de ce nu plec și eu?” Cu cât căută să alunge aceste gânduri, cu atât mai tare era apăsător de ele. „De ce să nu ascult de porunca Domnului și să fiu misionar?” Într-o bună zi se duse la predicatorul său și-i vărsă tot focul ce-l ardea. Acesta, după ce auzise toată istoria lui, îi spuse: „Te vom ajuta cât vom putea, Williams”.

Predarea sa pentru chemarea misionară. Societatea misionară îi arată toată bunătatea, și-l primi cu mare bucurie, spunându-i: „Te vom trimite misionar în insulele sudice”. Williams rămase ca trăsniț, fiorii îl cuprinseseră, curajul lui pieri, pentru că aceste insule erau cele mai sălbatice din lume, recunoscute pretutindeni prin cruzimea oamenilor care se mâncau între ei. Deasemeni, nimeni dintre străinii care le vizitau, n'au scăpat cu viață. Templele lor erau împodobite cu oase de cranii omenești. Pretutindeni se povestea despre groaznicele experiențe ale misionarilor care plecaseră cu puțin înainte acolo. Aceste dorințe erau pedepsite cu moartea. După o clipă de tăcere a zis „Trebuie să merg”. Logodnica sa, cu care se căsătorise, auzind aceasta, primi și ea bucurie să meargă, pentru că iubea pe Domnul Isus.

Sosirea în insulele sălbatice și activitatea sa misionară. Ajuns

în insula Tahiti, el se duse la regele Pomar care ucisese pe ceilalți misionari. Nimeni nu se gândise că regele îl va primi bine. Regele văzu că venirea acestor oameni îi face pe oamenii săi mai buni. Regele le dădu o casă și îi rugă să învețe pe oamenii lui să citească. Williams instală o tipografie, traducând Biblia în limba lor, predicând restul timpului în public. O nouă viață se răspândi în insulă. Sălbaticeii făceau case, și nu mai trăiau în colibe. Începând să mai lase din sălbăticiile lor, au putut să pășească pe calea progresului și spre civilizație. Duhul lui Dumnezeu lucra puternic și dorința după mântuire creștea pretutindeni. Chiar șeful triburilor și - arăta dorința, lui Williams ca să construiască o biserică mare. „Vreau să o văd plină cu mii de oameni din poporul meu, ca ei să audă despre Hristos”. Când biserică fu gata, misionarul avu o greutate, pentru că însuși șeful care era și rege, ceru botezul. — „Dar Dvs. nu sunteți creștin” îi răspunse e Williams. — „Ba da”, protestă regele. — „Dar Dvs. nu trăiți o viață curată, așa după cum trebuie să trăiți dacă pretindeți că sunteți ucenicul lui Hristos”. Regele privea speriat. — „Ce lucru rău fac?” — „Dvs. câteodată beți, ceea ce un ucenic al lui Hristos nu trebuie să facă”. — „Mă doare adânc” strigă regele. Marea biserică fu terminată. Regele adună poporul său ca să audă vestea mântuirii, și ce trebuie să facă și ce nu trebuie să facă. După ce miile de oameni auziră că beția, hoția, mâncarea de oameni, omorul, desfrânarea sunt păcate, regele strigă: „Cu ajutorul lui Dumnezeu le dau la o parte pe toate și poporul meu va face așa; de azi înainte acestea vor fi legile noastre. Eu văd ce mari lucruri face religia lui Hristos în alte locuri, de aceea eu doresc ca aceleași binecuvântări să vină și peste noi”.

Chemări pe alte câmpuri misionare. Câțiva sefi veniră din alte părți să vadă pe misionari, pentru că auziră de lucrurile minunate pe care le făceau. Ei îi ziseră: „Te rugăm să vii cu noi, să ne înveți despre Hristosul vostru, minunatul vostru Dumnezeu, pentru că dumnezeii noștri nu ne

mai pot ajuta să trăim o viață curată, și nu ne pot face fericiți”.

Nu mult după ce au ajuns acolo, sălbaticeii au dat un mare ospaț după obiceiul lor. După ce lucrul Domnului a început să progreseze, el s'a dus spre insula Raratonga. Acești sălbaticeii trăiau din vânatul oamenilor care trăiau în triburile vecine. Erau cei mai feroși și mai cruzi. Cu ajutorul predicatorilor, foști sălbaticeii, merșeră cu un mic vapor spre insula lor. Prin mari greutăți, sălbaticeii veneau la țarm, tipând, cu măciuci și cu lănci, parcă le venea sfârșitul sălbăticeiei lor. Cu mare greutate primeau să-l asculte. Când a ajuns la curtea regală, o mare mulțime îl înconjura. Unii strigau: „Vreau să am pălăria lui”; altul: „Vreau să am vestonul său”, „Vreau să am cămașa lui”. Este o minune cum ei, în loc să-l sfârșie, îl ascultau, căci vestea nouă a Dumnezeului crucificat îi îmblânzea și-i liniștea. După o muncă de zece ani, el revăzu insula, trecută sub domnia lui Hristos. Idolii erau arși, templele păgâne erau distruse, iar în locul lor biserici mărețe, unde ascultau sute de oameni mântuirea. Chiar fratele Williams spune, că s'a mirat de faptul că în acea mare insulă n'a cunoscut o casă unde să lipsească ora de rugăciune familiară.

Caracterul lui John Williams. Puterea influenței lui creștea zilnic, a ajuns să fie mai autoritar decât regii. Copiii îl iubeau. Femeile îi spuneau tulburările lor, iar oamenii îi mărturiseau greșelile. Nimănui nu-i era frică să-și deschidă inima în fața trimisului divin. Sălbaticeii povesteau legende despre el, care a ajuns să fie cel mai cunoscut nu numai între ei, ci și în toată Anglia.

Moartea lui Williams. Într-o zi, după ce predică din textul „sunt adânc întristat că nu vă veți mai vedea fata”, plecă spre insulele Hebride. În drum se opriră la o altă insulă. Primăra voie dela rege să vorbească locuitorilor și să viziteze colibele sălbaticeilor. Dar, la un moment dat, aceștia, cu un strigăt de fiară se năpustiră asupra misionarilor și i-au omorât, mâncându-l cu mare fast. Toți

(Continuare în pag. 8-).

IN ZILELE TINEREȚII TALE

Prelucrare de D. Pascu

„Dar adu-ți aminte de Făcătorul tău în zilele tinereții tale...”
Ecles. 12--1.

Solomon a dat un excelent și frumos sfat tinerimii. El a fost un observator al timpurilor și al popoarelor. Deși câteodată el a greșit, săvârșind păcate, totuși în teorie el este superior. Cuvântul lui Dumnezeu prinossește în sfaturi și apeluri către tineri. Cu toții suntem interesați de tineret. Aceasta se vede chiar în noua dezvoltare, în urmările științei, în școlile publice, în orașe, în biserică.

În mod fizic și moral tineretul poate niciodată n'a făcut o asemenea străduință ca și astăzi. În aceste câteva cuvinte noi ne vom ocupa mai mult de partea spirituală a tinerimii, dar, în același timp nu vom uita să dăm atențiune și părților intelectuale, fizice, sociale, și morale.

Sfința ne învață cum să adunăm anii la viața noastră. Isus vine învățând oamenii cum să-și adune viața la anii lor.

„În zilele tinereții tale”, zice Solomon. Acesta e timpul începutului, perioada pregătirii, a pregătirii pentru cursul vieții. Dacă bărbații și femeile țării noastre sunt creștini, să nu uite să întărească principiile creștine în inimile tineretului.

În a-ți aminti de Creatorul tău, mai este un drum să spui și: „Impacă-te cu Dumnezeu”, și aceasta înseamnă să te împaci cu Isus Hristos, „Unul născut Fiul al lui Dumnezeu”. La sfârșitul misiunii Sale, Isus a poruncit apostolilor Săi: „Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia la orice făptură”. Acesta este scopul evanghelizării Nou-Testamentale. Acesta este secretul unei vieți fericite. Peștele pus pe uscat, e scos afară din cercul lui de viață. Aripile pasărilor au fost făcute pentru aer. Și omul și-a găsit adevăratul loc numai atunci când a fost găsit de Dumnezeu, care l-a făcut o creatură nouă.

Biserica de mâine atârână de ceea ce face cu tineretul de azi. Unele biserici sunt interesate de afacerile financiare care să poată sta față în față cu obligațiunile viitorului. Ar fi mai bine ca unii să se intereseze și de viitorii membri care vor forma biserica de mâine, pentru că ea să se intereseze mai departe de viitorul ei. Părinții nu se interesează îndecăjuns de mântuirea copiilor lor. Ei le dau hrană, îmbrăcăminte și un adăpost vremelnic. Ei trimet la școală, cheamă medicul dacă sunt bolnavi, caută să aibă recreație, se interesează de întreținerea lor, dar nu se interesează de dezvoltarea lor spirituală. O mamă se îngrijește ca copilul ei, Luni dimineața să se scoale de-

vreme, să meargă la școală, dar îi va da voce să doarmă până la amiază, în ziua Domnului, și nu-l va trimete la Școala Duminecală, la biserică. Timp de nouă luni se stăruiește să se îndeplinească cerințele școlare cu regularitatea cerută, în timp ce Școala Duminecală e neglijată. Părinții spun că nu vreau să-și silasească copiii ca să nu le displacă biserica. Dacă tinerii nu dau atenție bisericii în tinerețe, atunci cu siguranță nu le va plăcea la bătrânețe, pentru că n'au prins plăcere de ea. Obiceiul acesta se va răspândi și picioarele lor vor umbla pe căi nepermise. Noi suntem creațiuni ale obiceiurilor. Vorba lui Solomon rămâne adevărată: „Învăță pe copil calea pe care trebuie s'o urmeze, și când va îmbătrâni nu se va abate dela ea”.

O statistică a Statelor Unite arată că numai 5 procente ale tinerimii aparțin bisericii; 15 procente vizitează numai câteodată biserica, iar restul de 80 procente, poate niciodată. Și acești tineri vor fi conducătorii de mâine, ei vor edita ziarul nostru, vor scrie cărțile noastre, vor fi profesorii școlilor și ai universităților noastre, ei vor fi medicii, avocații și oamenii noștri de întreprinderi. Ei vor fi mamele și tații unei alte generații. Ce va da această generație, națiunii și lumii întregi?

Tineretul are nevoie de un exemplu, căci noi suntem creațiuni imitatoare noi învățăm prin exemple mai mult ca prin principii.

Calul tânăr e pus să tragă căruța alături de unul mai bătrân. Tineretul are nevoie de exemplul unor femei și bărbați creștini, în dezvoltarea lui spre ce este mai bine.

Tocmai aceasta a făcut Dumnezeu când a trimes pe Fiul Său în lume, de aceea are și timpul de azi nevoie de epistole vii, cunoscute și citite de oameni.

Fiecare copil ar dori să fie asemenea unui om mare. Părinții au mai mult ca oricine posibilitatea de a întipări în caracterul copilului lor elementele folositoare ale unei vieți mari. Un tată creștin cu băiatul său și o mamă creștină cu fetița ei pot transforma lumea așa cum o dorește ei. Unii zic că nu pot ori nu au vreme să aleagă învățătorii copiilor lor.

J. Gariefeld a zis odată: „Mai degrabă aș dori să stau în pădure pe o coadă de topor, cu ferăstrăul în mână timp de șase luni, decât în cea mai bună universitatea cu spiritul mort”. El a știut să prefuiască un profesor bun. Legăturile cu învățătorii buni, cuprind în sine o educație mare.

Tinerimea are azi o minunată posibilitate de a se împăca cu Dumnezeu, în di-

mincața vieții. Niciodată n'a fost o zi la fel cu a noastră. Ieri a fost bine, azi e și mai bine iar mâine va fi poate și mai bine. În zilele noastre viața e aspră și numai acela care e pregătit, poate să-și alege cursul vieții. Timpurile de azi strigă după oameni pregătiți. Și nicio viață nu este destul de bine pregătită ca să întimpline toate cerințele vieții. Când viața tineretului e pregătită numai în ce privește intelectul și partea fizică, iar sufletul e neglijat, atunci viața lui are prea puțină valoare. Tineretea primește tot ce i se dă. Terenul inimii lui e rodnic. Sămânța semănată în ea va aduce un seceriș și anume așa cum zice Scriptura: „Ceea ce va sămăna omul aceea va și seceră”.

Tineretea își are perioadele ei. Cursele Satanei sunt așezate în fiecare colț. Nicicând nu s'au prezentat tinerimii atâtea prilejuri ca azi. Nicicând n'au fost așezate atâtea curse ca azi. Pentru că să scape cineva de aceste curse, trebuie să aibă un adăpost și un scop. „Unde nu este viziune, poporul pier”.

Avem nevoie de o influență statornică. Tineretul creștin a primit lupta și așteaptă ceva. El știe că cineva se îngrijește de el. Mulți tineri cad în orele libere de recreație. Pericolele sunt în creștere. Noi ne întâlnim des cu această întrebare: E bine să facem cutare lucru, sau nu? Oare nu ne vor împinge înapoi din creșterea în har, unele lucrări ce par nevinovate?

Dacă vom urma unele directive cu seriozitate, ne vom feri de degradări și de murdăriile păcatului în orele noastre libere mai ales. Ele ar trebui urmate de orice creștin.

1. Nu te amesteca în niciun lucru peste care nu poți cere binecuvântarea Domnului.

2. Fugi de acele distracții care îți pot distruge legăturile cu lucrurile spirituale.

3. Să nu iei parte la nicio lucrare care te împiedecă în a-ți face orele tale de rugăciune zilnică.

4. Nu fă nimic din ceea ce va aduce rușine sufletelor nevinovate.

5. Nu fă nimic ceea ce ar face pe alții să se potenească, amintindu-ți de Pavel: „Dacă fratele meu se va poteni prin faptul că eu mănânc carne, nu voi mai mânca niciodată carne.”

Aplică aceste cuvinte la toate împrejurările vieții și vei fi adăpostit.

Cum putem noi ajuta tinerimea să găsească pe Dumnezeu? Incepe din casă. Casele creștine să nu refuze responsabilitatea ce o au. Cum putem ajuta tinerimea să găsească pe Dumnezeu în tinerețe? Incepe de timpuriu.

(Continuare în pag. 7-a)

Din lumea largă

Germania a hotărât să recheme în țară pe toți germanii aflători în străinătate. Termenul acestei plecării a fost prelungit până la 1 Aprilie 1940.

In apus războiul continuă cu încetinială. Linile de apărare Maginot în Franța și Siegfried în Germania sunt așa de bine întocmite și întărite, încât trecerea lor e foarte grea. De aceea înaintările trupelor sunt așa de încete. După comunicatele franceze, Germania ar fi pierdut în aceste lupte 24 avioane în timp de o lună, până când francezii au pierdut numai 8 avioane de războiu.

Intre Rusia și Lituania s'au încheiat niște înțelegeri. Rusia a înapoiat Lituaniei orașul Vilno luat dela polonezi. Pentru aceasta, Lituania a mulțumit Sovietelor.

Cum să ne rugăm?

Domnul ne învață aceasta în Matei 6:7-15. Am zis totdeauna că noi nu facem deosebire între rugăciune și cerșire.

În Vechiul Testament oamenii cerșeau dela Dumnezeu, de aceea nu primeau dela Domnul binecuvântarea spirituală. Astfel că, firea lor era neschimbată. Ei au primit bunuri materiale iar nu pe împărțitorul bunurilor. Rugăciunea lor a fost ascultată în felul cum a fost făcută. Pentru asta Israelii n'au știut să pretuliască ceea ce a făcut Moise pentru ei și au început să murmure contra lui și contra lui Dumnezeu.

Vechiul Testament vorbește de Acela ce avea să vie; Noul Testament vorbește de Acel care a venit. Când ne rugăm, să ne rugăm a-L primi pe El însuși, nu lucrurile de care avem trebuință. Când ne rugăm într'un loc liniștit, Dumnezeu ne vorbește în limba înțeleasă de inimă. Prin rugăciune vom cunoaște planul lui Dumnezeu.

Copilul nu cere mereu mamei sale, el e foarte mulțumit când șade pe genunchii ei. Adevărații fii ai lui Dumnezeu nu cer totdeauna darurile Sale, ei doresc să se simtă la adăpost în brațele lui Dumnezeu.

Să ne rugăm pentru a primi pe Împăratul tuturor bunurilor și Dătătorul de viață. Când îl vom primi, toate celelalte ni se vor adăuga. Mulți creștini nu așteaptă dela Dumnezeu mântuirea, ci pâinea de toate zilele.

Ei nu înțeleg că „rugându-te este a trăi cu Dumnezeu într'o unire neschimbată.

N. ONCU

In insula Java a izbucnit un nou vulcan care a distrus un sat întreg. Dintre locuitorii satului au putut fi salvați toți afară de 20 de persoane care se crede că sunt morți.

Se știe că nu numai aurul e metal scump. Chiar se știe că sunt metale și mai scumpe decât aurul. Metale de mare preț, fără care viața economică și industria-lă n'ar putea exista. Metale prețioase și mult căutate pentru armament. Unele dintre ele se folosesc amestecate cu alte metale pentru a le da durabilitate mai mare sau a le face elastice sau

rezistente focului, îndoirilor, loviturilor.

Finlanda continuă mobilizarea trupelor. O delegație finlandeză care a plecat la Moscova pentru a încheia o înțelegere cu Rusia, s'a reîntors în țară ca să se sfătuiască cu guvernul în privința acestei înțelegeri.

In răsăritul Asiei războiul chino-japonez continuă. Trupele japoneze continuă să cucerească noi teritorii provocând pagube chiniezilor. In aceste lupte chiniezii au avut la 7000 de morți și 1000 prizonieri.

SUFLETUL SAU LUMEA

Urmare din pag. 2-a

puterea sângelui lui Isus; nu crezi în cer, nu crezi în cuvintele lui Isus, nu crezi în Dumnezeu. Și aici e cauza pierzării. Crezi în lume, nu în Dumnezeu.

Pierderea sufletului înseamnă pierderea totală. Când sufletul e pierdut, ce-ți mai folosește că ești stăpânul lumii? La ce i-au mai folosit bogatului grânarele pline, când el a trebuit să moară? Ce folos au avut Alexandru Macedon, cezarii Romei de cuceririle lor, când au trebuit să moară? Lumea întreagă e câștigată sau pierdută după pierderea sau salvarea sufletului nostru.

Deasemeni, Isus arată că

LAUNTRUL NOSTRU E CUNOSCUT

de El. Întrebarea e pusă în fața ucenicilor, dar e îndreptată lui Petru, când acesta sfătuiă pe Isus să ocolească crucea. Sfatul însă, avea lucruri și taine ascunse. Pentru dorea stăpânire, glorie, domnie. Se pare chiar că nu a înțeles misiunea mesianică și salvatoare a lui Isus. Când a auzit de moartea Lui, și-a văzut năruite toate planurile și visurile sale. Singura scăpare era ca Isus să ocolească crucea, să nu moară. Dar nu avea curajul de a arăta aceasta pe față. Ascunde starea și dorințele inimii sale în cuvinte de compătimire și prevenire. Isus însă a citit totul.

Încercările noastre de a ascunde adevărul sunt zadarnice. Noi putem ascunde adevărata stare, dar numai în fața oamenilor nu și a lui Dumnezeu. Nu trebuie să uităm că, fiind legați de lume permitem păcatului să se strecoare în viață, îl tolerăm, îl ascundem. Ce e sgarceniă? Nu e ea oare dragostea de mai mult? De ce să dăm, să știrbim din ce-i al nostru? Dar suntem noi atât de sinceri să recunoaștem aceasta? Cine se

recunoaște ca sgarcic? Niciunul. Noi găsim atâtea explicații, atâtea cauze pentru care nu dăruim. Dar în zadar, Isus pătrunde în launtrul nostru.

Dorințele nemărturisite sunt cunoscute. Locurile cu multă cinste sunt atât de râvnite, am vrea să fim considerați altcum, să ni se dea alt interes, etc. Ce e mândria? Nu e oare o părere personală mai înaltă ca a altora? Ce e invidia, dacă nu necazul pe alții că au ajuns unde am dori noi? Ce e fătărnicia, dacă nu o stare launtrică îmbrăcată în alte haine? Câte dorințe și poște nu sunt în inima noastră, dar nu le mărturisim. Însă dacă sunt necunoscute de oameni, sunt bine văzute de Dumnezeu.

Sufletul sau lumea, e alegerea din fața noastră. Liber, personal și obligatoriu, trebuie să o facă fiecare din noi. Lucrul de care trebuie să ținem seamă, e dela care avem folos. Dacă câștigăm toată lumea și sufletul e pierdut, nu avem niciun folos. Dacă însă, câștigui mântuirea sufletului, ai câștigat lumea de aici și pe cea de dincolo de mormânt.

AVEM

din nou **Cântările Stonului** cu 60 și 70 lei bucata, la

DEPOZITUL de LITERATURĂ

Cei ce comandă dela 10 buc. în sus, primesc 10% rabat. Se trimet contra ramburs.

SALVAREA CEA MARE

(Urmare din pag. I-a)

deuna rugăciunilor noastre în forma în care noi cerem să ne răspundă, dar El răspunde. Și noi putem fi siguri, că deslegarea pe care El o dă problemelor noastre, va fi mai bună decât aceea pe care noi îi cerem Lui în rugăciunile noastre. Dumnezeu va răspunde rugăciunilor noastre, pe propriile Lui căi. Datoria noastră este să strigăm către El și să aducem problemele noastre înaintea Lui. El va răspunde pe propria Lui cale, dupăcum El a răspuns în cazul copiilor Lui Israel. Nu, El n'a îndepărtat șerpii. Nici aceea nu face Dumnezeu ca să scoată păcatul din lume, ca noi să ne scăpăm de el. El deslegă problema păcatului într-o altă formă. El pregătește o cale de scăpare pentru urmările păcatului.

b) Dumnezeu a răspuns rugăciunilor lor, într-o formă cu totul diferită și neașteptată. El a poruncit ca Moise să facă un șarpe de aramă, apoi să-l așeze pe o înălțime, așa ca tot poporul lui Israel să-l poate vedea. Apoi Dumnezeu a spus lui Moise ceva. El a spus: „Oricine care este mușcat, are numai să privească la șarpele de aramă și va trăi”. Șerpii mișunau prin popor tot ca și înainte. Dumnezeu nu i-a îndepărtat, ei erau încă acolo. Și șerpii încă continuau să muște poporul. Dar de data aceasta este o diferență. Înainte ei mureau — acum ceva cu totul neașteptat se întâmplă!

Să privim în sus

Să folosim pentru un moment imaginația noastră. Șarpele de aramă este ridicat, pe înălțime deasupra capetelor poporului. Un strigăt străbate văzduhul. O tânără a fost mușcată de un alt șarpe înfocat. Prietenii ei și rudeniile ei aleargă la ea. Va muri ea? Ei devine mai slabă. Cu mare greutate poate să-și mențină capul în sus din pricină că otrava se amestecă cu sângele ei. Mulțimea s'a adunat în jurul ei și a început să-i spună cuvintele lui Moise și să strige: „Privește la șarpele înfocat, privește la șarpele înfocat!” Cu ultima putere care îi părăsea corpul, ea își întoarce ochii către figura unui șarpe înfocat ca a aceluia care a mușcat-o pe ea. Ceva se întâmplă. Culoarea feței în revine. Vinele ei din nou se umplu cu viață, și se ridică în picioare. „Trăiește, tră-

iește”, strigă poporul adunat în jurul ei. Este o bucurie foarte mare pe tot câmpul, din pricină că Iehova Dumnezeu a făcut un drum de scăpare dinaintea șerpilor veninoși, care luau viața poporului.

O, frații mei, ce figură a lui Hristos cel viu este aceasta! Eu nu mă minunez că Isus, Domnul nostru, a avut plăcere să-și amintească de tabloul acesta și să-l asemene cu misiunea Lui. „Și după cum a înălțat Moise șarpele în pustie tot așa să fie înălțat și Fiul omului!” Acesta este un adevărat tablou al stării rasei omenești. Omul pe care i-a creat Dumnezeu după chipul și asemănarea Sa, a căzut în păcat. El este pierdut. El a pribegit departe de fața lui Dumnezeu. Mulți mor. Mușcătura păcatului omoară oamenii, după cum mușcătura șarpelui a omorât pe israeliți. Inima lui Dumnezeu este îndurerată când privește jos asupra oamenilor care sunt omorâți de păcat. Oamenii strigă către El. Ce poate să facă? Omul a păcătuit și natura neprihănită a lui Dumnezeu cere ca toate păcatele să fie pedepsite. Dar Dumnezeu iubește pe om. El l-a făcut după asemănarea Lui. Și iubirea lui Dumnezeu va găsi o cale să mântuiască pe om. Cum? Ia Dumnezeu păcatul afară din lume? Nu. Păcatul rămâne în lume, după cum șerpii au rămas în mijlocul copiilor lui Israel. Păcatul continuă să facă ravagii în viețile oamenilor.

Salvarea cea mare

Dar privește departe spre un deal! O procesiune se ridică încet pe culmile lui. O ceată de oameni blestemători și de femei urmează pe Cineva, care se ridică pe deal. Să ne apropiem mai mult. Acum putem să vedem pe un Om ducând o cruce grea. Pe capul Lui e o cunună de spini. Pe fața Lui curge sânge. Crucea pe care o duce îl trage jos. Mulțimea batjocurește și îl numește Rege al Iudeilor. Soldații îl biciuiesc și îl lovesc pentru ca să-l grăbească să urce mai repede pe culmile dealului. Apoi scena se schimbă. Intunecul acoperă pământul. Un fulger străbate cerul, iar noi în fața norilor întunecați putem vedea o cruce ridicată. „S'a sfârșit”, a spus El încet. Oamenii păcătoși dela picioarele crucii Lui

nu și-au dat seama de aceasta, dar drumul de scăpare din puterile păcatului a fost sfârșit. Dragostea lui Dumnezeu a găsit o cale. Oamenii mai au nevoie să moară din pricina mușcăturilor. Dar, după cum copiii lui Israel și-au întors ochii lor în spre șarpele înfocat, așa oamenii pot să-și întoarcă ochii credinței lor spre Unul, care stă pe cruce, și să trăiască. De data aceasta însă, nu ca și copiii lui Israel, care au privit la șarpe și au primit înapoi viața lor fizică. Acela care privește la Isus cu ochii credinței lui, crezând că El este Mântuitorul oamenilor, va trăi, dar va trăi pentru eternitate. Dragostea lui Dumnezeu a găsit o cale. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Lui Fiu, ca oricine crede în El să nu piardă, ci să aibă viață veșnică”.

IN ZILELE TINEREȚII SALE

(Urmare din pag. 5-a)

Fruntea mamei e primul firmament pe care-l vede copilul. Brațele ei, primul altar unde el îngână cuvintele Lui de laudă. Biserica, școala și căminul să lucreze laolaltă.

Duceți copiii în școlile biblice, dați-le dascăli consacrați, care dau atenția cuvenită tinerimii, nu numai treizeci de minute în ziua Domnului, ci 7 zile de-a rândul se vor ocupa de partea lor spirituală. Și, după ce vin la vârsta ca să înțeleagă, îi vor câștiga pentru Hristos, ca să asculte de glasul Evangheliei și vor deveni membri în biserică. Atunci dați-le de lucru în biserică și ei vor crește în via Domnului.

Noi avem nevoie de a ne întoarce înapoi la unele lucruri vechi, la casa creștină cu altarul ei, la respectul pentru Cuvântul lui Dumnezeu, la venirea regulată la adunare, și la îmbrățișarea acelor principii frumoase pe care le arunță Evanghelia, în viața noastră de toate zilele și ale căror fructe se găsesc în dragostea față de Dumnezeu și față de aproapele.

IN ZIUA DE 8 Oct. a. c. s'a ținut în Ponorel, jud. Turda, cununia religioasă a fr. Corcheș Teodor cu sora Puiuței Maria.

Actul cununiei a fost îndeplinit de fr. E. Marinca, predicator. A luat parte mult popor, fiind pentru mulți un lucru nou, cununia religioasă baptistă.

FAPTE, PILDE ȘI IDEI

Biblia în pivniță

Tom Payne spunea că timp de 100 de ani ar trebui ca Biblia să se găsească numai în pivnițele de lemne ale bogaților. El era un mare necredincios. Dar Tom Payne muri și spusele sale se uitară. Iar Biblia azi se găsește atât în casele bogaților cât și în a săracilor. Fiecare rege englez spunea că ea este cel mai de seamă lucru din lume.

Este Biblia și pentru tine cel mai valoros lucru din lume? Ori e bună numai de pus în pivniță, ca și pentru Payne?

Să ai curaj!

Un prieten al lui George Müller din Bristol îi zise într-o zi: „Eu cred că în decursul atâtor ani în lucrul Domnului, ai fost de multe ori descurajat!” — „Da, am întâmpinat multă descurajare”, răspunse Müller, „dar în acele timpuri speranța mea a fost în Domnul. Sufletul meu s'a odihnit pe promisiunile lui Jehova. Despre aceste experiențe am predicat eu timp de 62 de ani și mult timp după aceea, cu toate că n'am fost crezut, am aflat că cea mai mare parte dintre ascultătorii mei au fost binecuvântați prin experiențele mele”.

Răbdarea, în încercări și greutăți ne va duce la înfrângerea ispitei descurajării.

Pentru cel mai mare dușman

În America trăia un misionar cu numele P. Miller, plin de râvnă sfântă pentru lucrul Evangheliei. Un vecin al lui îi era un mare dușman care își bătea joc de el și de confracții lui. În timpul unei revoluții, acesta fu învinuit de trădare și condamnat la moarte. Atunci Miller de înfățișă înaintea generalului Washington să intervină pentru iertarea lui. Generalul îi spuse că pentru prietenul lui nu mai este iertare. „Prietenul meu? El nu este prietenul meu”, răspunse Miller. „El este cel mai neîmpăcat dușman pe care l-am avut în viață”. „Cum, pentru un dușman ai făcut Dia 16 mile pe jos, pentru ea să-i ceri salvarea dela moarte? O, asta e altceva”, zise Washington uimit. „Pentru asta îi iert vina. E liber”. Imediat ce primi grațierea generalului, Miller alergă la locul execuției și ajunse tocmai în clipa când condamnatul era să fie spânzurat. Când acesta îl zări pe Miller lângă el, strigă plin de necaz: „Pentru ce ai venit? Ai făcut atâta amar de drum numai ca să te bucuri că mă vezi mort?” Dar Miller se ridică pe tribună, înmână actul grațierii călăului și astfel viața celui mai mare dușman al său era scăpată.

Iubitul meu cititor! Oare marele nostru Mântuitor n'a iertat pe vrăjmașii Lui? Nu-I suntem și noi vrăjmași prin

nepăsarea noastră față de chemarea Sa? Totuși El și-a dat viața pentru ca noi să fim scăpați dela moartea veșnică. Primește-L și vei avea viața de veci în dar.

Nevăzută, totuși văzută

Un sculptor a fost angajat să facă o statuie în una din templele grecești. După ce a terminat-o, a fost întrebat că pentru ce i-a lucrat și partea din spate tot așa de bine și de frumos ca și fața, căci spatele era către peretele templului și nu se vedea. Atunci sculptorul răspunse: „Noi nu vedem, dar zeii văd”.

Ce lecție minunată e aceasta pentru noi! Nu de ochii lumii, ci pentru că ne vede Dumnezeu. Nu de ochii lumii să trăim în slăbiciune ci pentru că ne vede Dumnezeu. Nu de ochii lumii să nu păcătuim

ci pentru că Dumnezeu e de veghe și ne vede.

Un om cinstit

Dr. Sargent povestește următoarea întâmplare. Într-o țară de miazăzi, pe vremea când se vindeau și se cumpărau sclavi, a văzut în piață un tânăr înalt și voinic, care aștepta să fi vândut de către vechiul său stăpân. Un bogat milos îl văzu și se duse lângă el întrebându-l: „Dacă te voui cumpăra, vei fi cinstit?” Atunci tânărul, cu o seninătate și o blândete rară, răspunde: „Eu, domnule, voui fi cinstit și dacă mă cumpărați și dacă nu”.

Acest băiat desigur a cunoscut cuvintele lui Pavel scrise către Romani: „urmăriți ce este bine înaintea tuturor oamenilor.”

Vrei tu să-i urmezi Domnului și'n bucurii și'n întristări?

RĂSCUMPĂRAȚI VREMEA

(Urmare din pag. 3a)

totdeauna lucrul important din cele neimportante, să dibuiească ușile care i se deschid în cale. Ceterința care pare neînsemnată, îți va arăta de multe ori drumul către o țintă minunată; totuși, pentru că n'ai prețuit-o cum se cuvine și ai desconsiderat-o, ușa deschisă se închide din nou și astfel ai pierdut un viitor mai bun, mai bogat, mai fericit. Da, fiecare oră a existenței noastre ne oferă cheia cu care se pot deschide multe posibilități fericite ale vieții; cel ce neglijează una din aceste ore prețioase ale vieții sale, va pierde multe posibilități fericite.

Atât de tăcut și neluat în seamă, trece și se strecoară pe lângă noi timpul pregătirii noastre, încât foarte mulți îl disprețesc, necunoscându-i valoarea de mai târziu; dar **timpul odată sburat, nu mai revine!**

Nu aștepta până ce ispita se năpustește asupra ta ca un răufăcător, pentru ca abia atunci să te gândești să te înarmezi cu puteri spirituale; la ivirea dușmanului, nu mai are niciun rost să înveți a lupta.

Este în adevăr o învățătură serioasă, al cărei adevăr se aplică în toate privințele vieții. „**Ceea ce ai neglijat ieri, nu mai poți recăștiga astăzi!**” Niciodată nu se mai ivește un prilej pierdut; dacă nu l-ai prins din sbor și nu ți a-i însușit, e pierdut pentru totdeauna. „Totul sub cer are timpul său”, spune marele înțelept al Vechiului Testament; tot așa fiecăre îndatorire e legată de un timp anumit; o îndeplinești la timp și con-

știincios, îți va aduce binecuvântare; sovăiești și neglijezi, mai târziu orice străduință e zadarnică.

E un tablou jalnic numărul acelorora, a căror tinerețe dispărută n'a lăsat în urmă decât frunze uscate, flori veștejite, paie, pleavă, și înaintea privirilor tulbure, ca o „Fata Mogarnă” — strălucesc bogății și coroane care le-au fost destinate și pe care le-au pierdut din propria lor vină, pentru că nu și le-au însușit la timp!

O, de-am putea înscrie aceste adevăruri mari și simple, cu litere de foc în inimile tineretului nostru în generațiile viitoare! Să nu neglijeze niciun prilej, să nu-l lase să treacă nefolosit, să nu piardă nicio binecuvântare, chiar dacă ar purta un vesmânt modest. Poate este numai o sămânță uscată pe care ți-o oferă o mână iubitoare; totuși, în germenul ei se ascunde o floare minunată, bogată în culori și miros plăcut, care odată îți va umple încăperea de parfum duios.

Disprețuește azi sămânța și floarea minunată nu-ți va aparține niciodată!

JOHN WILLIAMS

(Urmare din pag. 4-a)

cei ce-l cunoșteau, îl plânseră mult. Negrii din insulele Polinesiene parcă ar fi rămași orfani așa de tânguiau de cu amar: „Vai Williams, oh, tatăl nostru!”

„Dumnezeu îngroapă corpurile lucrătorilor săi iubiți, însă lucrarea Sa o conduce mai departe”.